Вясёлыя гісторыі ад сур'ёзнага чалавека

Іван Дзмітрыевіч Гапееў – мой аднакласнік па Ісканскай васьмігодцы Быхаўскага раёна. Колькі яго памятаю, заўсёды быў сур'ёзным чалавекам. І раптам здзівіў – расказаў мне шмат вясёлых гісторый. Імі я, з дазволу апавядальніка, вырашыў падзяліцца з вамі.

Ладага. Ціхая сонечная раніца выхаднога дня. Рака роўная, як люстэрка, ніводнай хвалькі. Аднак клюе слаба, зрэдку дробязь толькі трапляецца. Генадзь не здаваўся, верыў у сваё рыбацкае шчасце, цярпліва сядзеў на беразе і назіраў за паплаўком. Побач размясціліся і ягоныя сябры.

Цішыня. Усе ў чаканні... І раптам: «Дапамажыце!» І зноў нічога не чутна. Лямант паўтарыўся. Але хто і дзе крычыць, рыбакі не могуць зразумець: нідзе ж нікога не відаць. Толькі пазней Генадзь заўважыў паводдаль мужчыну, які боўтаўся ў вадзе, учапіўшыся за надзіманую падушку. Поруч з ім плавала гумавая лодка. А мужчына крычыць: «Ратуйце-е-е!»

Генадзь супакоіў тапельца: «Ды зараз, не раві. Калі мы ўжо тут, дапаможам. Трымайся». Сталі цягнуць яго, а ён ні туды, ні сюды. Ледзьве выратавалі небараку. Выявілася, што ён прывязаў да нагі якар, а тады задрамаў і плюхнуўся з гумавай лодкі ў ваду.

«Добра, што ты не здагадаўся свой якар да шыі прывязаць, – калі высветлілася, што да чаго, усміхнуўся Генадзь. – Тады мы табе наўрад ці дапамаглі б...»

Валодзя і Сан Саныч курылі «Беламор-канал». І не проста смалілі, а цягалі папяросу за папяросай. У рэшце рэшт і самім надакучыла курэнне, пераглянуліся неяк і цвёрда рашылі кінуць паліць наогул. Раз і назаўсёды. А тут якраз ім на вочы трапіўся у газеце цікавы загаловак: «Кадзірую ад курэння». Тое, што трэба!

Удыхнулі сябры паветра на поўныя грудзі і пайшлі. Пазней прызнаваліся, што сур'ёзна не ставіліся да гэтага кадзіроўшчыка, а вырашылі паспрабаваць дзеля забавы.

На наступны дзень Валодзя і Сан Саныч расказваюць і рагочуць. «Сядзім мы, як дурні, слухаем, што ён там бубніць сабе пад нос. Але амаль нічога не разабраць было. І тут падыходзіць доктар да нас і як гаркне над вухам: «Кідай курыць!» Мы ажно паўскоквалі. А ён паўтарае і глядзіць на нас нейкімі шалёнымі вачыма, рукі растапырыў так, як на карціне Пярова «Паляўнічыя на прывале». І смешна, і жахліва адначасова. Выйшлі мы з Валодзем на вуліцу, дасталі цыгарэты... Запалілі. А дым цягаць больш не хочацца! Вы верыце? Вось такія справы!»

З таго дня яны і сапраўды не кураць.

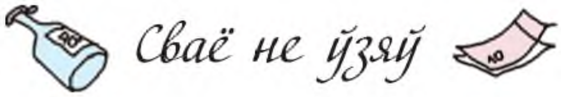

Калі разваліўся СССР, людзі трапілі ў няпростую сітуацыю. І неяк Андрэй дастаў недзе вельмі танна некалькі скрынак гарэлкі. Упэўніўся сам, што яе піць можна, здароўю не пашкодзіць (калі, вядома ж, ужываць у разумных дозах), і адвёз увесь гэты скарб у вёску да бацькоў.

А там ужо старыя самі разбяруцца, што з ёй рабіць. У сельскай мясцовасці гарэлка – цвёрдая валюта. Бацькі агарод маюць, дровы на зіму патрэбны, а нешта можна і вяскоўцам прадаць. Глядзіш, і лішняя капейка будзе.

Але маці Андрэя хапіла клопату з-за гэтай гарэлкі. Стары сядзеў на лаве, падпільноўваў пакупнікоў, а тыя, выходзячы з хаты з пляшкай, не шкадавалі і для яго кроплі. Так у хуткім часе стары ўцягнуўся, есці не хоча, а толькі б чарку яму выпіць. Тады маці пазваніла сыну, маўляў, прыедзь і забяры гэтую атруту, пакуль бацька зусім не спіўся. Андрэй прыехаў, загружае рэшткі гарэлкі ў багажнік аўтамабіля, а стары сцяной стаў:

– Куды? Назад! Я яшчэ не ўсё прадаў!

Запісаў Васіль ТКАЧОЎ,
г. Гомель.

Аляксандр ПЯТРОЎ.